Corsaris barbarescs

Autor:
Data de publicació: 16-09-2017

Una baralla de mar amb corsaris barbarescs per Laureys a Castro, c. 1681

barbarescia de Jan Janssonius, mostra la costa del nord d'Àfrica, una zona coneguda al segle XVII com barbarescia. C. 1650 (anglès)

Mariners britànics a bord d'un vaixell pirata d'Alger

Un home dels estats barbarescs

Un pirata barbaresc , Pier Francesco Mola 1650

Els pirates barbarescs, de vegades anomenats corsaris barbarescs o corsaris otomans, eren pirates musulmans i corsaris que operaven des delnord d'Àfrica , amb seu principalment als ports de Salé, Rabat, Alger, Tunísia, i Trípoli. Aquesta zona era coneguda a Europa com la Costa de barbarescia, en referència als berbers. La seva depredació es va estendre per tota la Mediterrània,al sud al llarg de lacosta atlàntica de l'Àfrica Occidental i cap a l'Atlàntic Nord finsa Islàndia, però operaven principalment a la Mediterrània occidental. A més d'agafar vaixells mercants, es van dedicar a Razzias, incursions en ciutats i pobles costaners europeus, principalment a Itàlia, França, Espanya i Portugal, però també a les Illes Britàniques,[1] els Països Baixos, i Islàndia. [2] L'objectiu principal dels seus atacs eren els esclaus per al comerç d'esclaus otomans, així com el mercat general de l'esclavitud àrab al nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà. Els esclaus de barbarescia podrien ser de moltes ètnies, i de moltes religions diferents, com ara cristians, jueus o musulmans. [1] [1]

Si bé aquestes incursions s'havien produït des de poc després de la conquesta musulmana de la península Ibèrica en la dècada de 710, els termes "Pirates barbarescs" i "corsaris barbarescs" s'apliquen normalment als assaltants actius a partir del segle XVI, quan la freqüència i el rang dels atacs dels esclaus van augmentar. En aquest període Alger, Tunísia i Trípoli van quedar sota la sobirania de l'Imperi Otomà, ja sigui com províncies administrades directament o com a dependències autònomes conegudes com els Estats barbarescs. Es van dur a terme incursions similars des de Salé i altres ports del Marroc.

Els corsaris barbarescs van capturar milers de vaixells mercants i van atacar repetidament ciutats costaneres. Com a resultat, els residents van abandonar els seus antics pobles de llargs trams de costa a Espanya i Itàlia. Entre 100.000 i 250.000 ibers van ser esclavitzats per aquestes incursions. No,no, no, no.

Les incursions van ser un problema que els assentaments costaners poques vegades es van dur a terme fins al segle XIX. Entre 1580 i 1680 es deia que els corsaris havien capturat unes 850.000 persones com a esclaus i de 1530 a 1780 fins a 1.250.000 persones van ser esclavitzades. [1] No obstant això, aquests números han estat qüestionats per l'historiador David Earle. [3] Alguns d'aquests corsaris eren marginats i conversos europeus (renegats) com John Ward i Zymen Danseker. [2] Hayreddin barbarescossa i Oruç Reis, germans barbarescossa turcs, que van prendre el control d'Alger en nom dels otomans a principis del segle XVI, també eren corsaris notoris. Els pirates europeus van portar tècniques avançades de vela i construcció naval a la costa de barbarescia al voltant de 1600, el que va permetre als corsaris estendre les seves activitats a l'oceà Atlàntic. [2][font pocfiable?] Els efectes de les incursions barbaresces van arribar a principis i mitjans del segle XVII.

Molt després que els europeus haguessin abandonat els vaixells impulsats per remsa favor de vaixells de vela que portaven tones de canó de gran abast, molts vaixells de guerra barbarescs portaven cent o més homes lluitadors armats amb cutlasses i armes petites. Els navegants barbarescs no eren flotes de batalla. Quan van veure una fragata europea, van fugir. [4] [4]

L'abast de l'activitat corsària va començar a disminuir en l'última part del segleXVII, a mesura que les naus europees més poderoses van començar a obligar els Estats barbarescs a fer la pau i deixar d'atacar el seu transport marítim. No obstant això, els vaixells i costes dels estats cristians sense aquesta protecció eficaç van continuar patint fins a principis del segle XIX. Després de les guerres napoleòniques i el Congrés de Viena entre 1814 i 1815, les potències europees van acordar la necessitat de suprimir completament els corsaris barbarescs i l'amenaça va ser sotmesa en gran part. Es van produir incidents ocasionals, incloent dues guerres barbaresces entre els Estats Units i els Estats barbarescs, fins que finalment va acabar per la conquesta francesa d'Algèria el 1830.

Contingut

Història
El 1198 el problema de la pirateria barbaresca i la presa d'esclaus era tan gran que els trinitaris , un orde religiós,van

ser fundats per recollir rescats i fins i tot per intercanviar-se com a rescat per als capturats i pressionats a l'esclavitud al nord d'Àfrica. Al segle XIV els corsaris tunisians es van convertir en suficients d'una amenaça per provocar un atac franco-genovès contra Mahdia el 1390, també coneguda com la"Croada barbaresca". Els exiliats moriscos dels pirates reconquista i magribí es van afegir als números, però no va ser fins a l'expansió de l'Imperi Otomà i l'arribada del privat i almirall Kemal Reis el 1487 que els corsaris barbarescs es van convertir en una veritable amenaça per al transport marítim de les nacions cristianes europees. [6] [6]

Capità britànic presenciant les misèries dels esclaus cristians a Alger, 1815

Durant la Revolució Americana els pirates van atacar vaixells mercants nord-americans a la Mediterrània. Però, el 20 de desembre de 1777, el sultà Mohammed III del Marroc va emetre una declaració reconeixent Amèrica com un país independent, i afirmant que els vaixells mercants nord-americans podien gaudir d'un pas segur a la Mediterrània i al llarg de la costa. [7]Les relacions es van formalitzar amb el Tractat d'Amistat marroquí-americà signat el 1786, que s'erigeix com el tractat d'amistat no trencat més antic dels EstatsUnits[9][10] amb una potència estrangera.

A finals de 1798, un illot prop de Sardenya va ser atacat pels tunisians, i més de 900 habitants van ser portats com a esclaus. [11] [11]

Segle XVI

Batalla de Préveza, 1538

A partir de 1659, aquestes ciutats africanes, encara que nominalment formaven part de l'Imperi Otomà, eren de fet repúbliques militars que triaven els seus propis governants i vivien per botí de guerra capturat dels espanyols i portuguesos. Hi ha diversos casos de jueus sefardites, entre ells Sinan Reis i Samuel Pallache, que en fugir d'Iberia es van dirigir a atacar el transport marítim de l'Imperi Espanyol sota la bandera otomana, una estratègia rendible de venjança per la inquisició's persecució religiosa. [12][13]

Durant el primer període (1518-1587), els beylerbeys eren almiralls del sultà, comandant grans flotes i realitzant operacions de guerra amb finalitats polítiques. Eren caçadors d'esclaus i els seus mètodes eren ferotges. Després de 1587, l'únic objecte dels seus successors es va convertir en saqueig, per terra i mar. Les operacions marítimes van ser realitzades pels capitans, o reedicions, que van formar una classe o fins i tot una corporació. Els creuers van ser equipats pels inversors i comandats per les reedicions. El deu per cent del valor dels premis es va pagar a la paixà o als seus successors, que portaven els títols d'agha o dey o bey. [14] El 2007, el govern va començar a

Els pirates barbarescs van atacar amb freqüència Còrsega, el que va provocar que s'erigeixen moltes torres genoveses.

En 1544 Hayreddin va capturar l'illa d'Ischia,prenent 4.000 presoners, i va esclavitzar uns 2.000-7.000 habitants de Lipari. [15]El 1551 Turgut Reis va esclavitzar tota la població de l'illa maltès de Gozo,entre 5.000 i 6.000 habitants, enviant-los a Tripolitania otomana. En 1554 corsaris sota Turgut Reis van saquejar Vieste, van decapitar 5.000 dels seus habitants, i van segrestar altres 6.000. [17] El 1997, el govern va començar a

Segle XVII

Un vaixell francès i pirates barbarescs per Aert Anthonisz, c. 1615

Una notable contraacció es va produir el 1607, quan els Cavallers de Sant Esteve (sota jacopo Inghirami) van saquejar Bona a Algèria, matant 470 i prenent 1.464 captius. [18] Aquesta victòria és commemorada per una sèrie de frescos pintats per Bernardino Poccetti a la Sala di Bona del Palazzo Pitti, Florència. [19] El1611 les galeres espanyoles deNàpols , acompanyades per les galeres dels Cavallers de Malta,van atacar les illes Kerkennah davant la costa de Tunísia i van treure gairebé 500 captius musulmans. [21] Entre 1568 i 1634 els Cavallers de Sant Esteve podrien haver capturat uns 14.000 musulmans, amb potser un terç presos en incursions terrestres i dos terços presos en vaixells capturats. [21] [21]

Batalla d'un vaixell francès de la línia i dues galeres dels corsaris barbarescs

L'obra dels mercedaris va ser en el rescat d'esclaus cristians en mans musulmanes, Histoire de barbarescie et de ses Corsaires, 1637

Irlanda va ser objecte d'un atac similar. Al juny de 1631 Murat Reis, amb corsaris d'Alger i tropes armades de l'Imperi Otomà,va desembarcar al petit poble portuari de Baltimore, comtat de Cork. Van capturar gairebé tots els vilatans i els van portar a una vida d'esclavitud al nord d'Àfrica. [14] Els presoners estaven destinats a una varietat de destins - alguns vivien els seus dies encadenats als rems com a esclaus de la galera, mentre que les dones passaven llargs anys com a concubines en harems o dins de les parets del palau del sultà. Només dos d'aquests captius han tornat a Irlanda. [22][pàginanecessària]

Es diu que més de 20.000 captius van ser empresonats només a Alger. Els rics sovint eren capaços d'assegurar l'alliberament a través del rescat, però els pobres van ser condemnats a l'esclavitud. Els seus amos els permetrien de tant en tant assegurar la llibertat professant l'Islam. Es podria donar una llarga llista de persones de bona posició social, no només italians o espanyols, sinó viatgers alemanys o anglesos al sud, que van ser captius durant un temps. [14] El 2007, el govern va començar a

Una acció entre un vaixell anglès i vaixells dels Corsaris barbarescs

Lieve Pietersz Verschuier, vaixells holandesos bombardegen Trípoli en una expedició punitiva contra els pirates barbarescs, c. 1670

El 1675 un esquadró de la Royal Navy liderat per Sir John Narborough va negociar una pau duradora amb Tunísia i, després de bombardejar la ciutat per induir el compliment, amb Trípoli. [23] [23]

Segles XVIII-XIX

Vegeu també: Primera Guerra barbaresca i Segona Guerra barbaresca

El capità William Bainbridge ret homenatge al Dey d'Alger, al voltant de 1800

La pirateria va ser suficient d'un problema que alguns estats van entrar en el negoci de redempció. A Dinamarca, "A principis del segle XVIII els diners van ser recollits sistemàticament en totes les esglésies, i un anomenat "fons d'esclaus" (esclaukasse) va ser establert per l'estat el 1715. Els fons van ser portats a través d'una suma d'assegurança obligatòria per als mariners. 165 esclaus van ser rescatats per aquesta institució entre 1716 i 1736." [24] "Entre 1716 i 1754 19 vaixells de Dinamarca-Noruega van ser capturats amb 208 homes; la pirateria era, doncs, un problema seriós per a la flota mercant danesa." [24] [24]

Fins a la Declaració d'Independència americana de 1776, els tractats britànics amb els estats del nord d'Àfrica protegien els vaixells americans dels corsaris barbarescs. Marroc, que el 1777 va ser la primera nació independent a reconèixer públicament els Estats Units, el 1784 es va convertir en el primer poder barbaresc a prendre un vaixell nord-americà després que la nació va aconseguir laindependència. L'amenaça barbarescia va portar directament als Estats Units a fundar la Marina dels Estats Units el març de 1794. Mentre que els Estats Units van assegurar tractats de pau amb els estats barbarescs, es va veure obligat a retre homenatge per la protecció de l'atac. La càrrega va ser substancial: en 1800 els pagaments en rescat i homenatge als estats barbarescs van ascendir al 20% de les despeses anualsdel govern federal dels Estats Units. [25] [25]

Bombardeig d'Alger per Lord Exmouth a l'agost de 1816, Thomas Luny

Els estats barbarescs tenien dificultats per assegurar el compliment uniforme d'una prohibició total d'atac d'esclaus, ja que això havia estat tradicionalment d'importància central per a l'economia del nord d'Àfrica. Els esclaus van continuar prenem captius pregant als pobles menys ben protegits. Alger va renovar posteriorment la seva incursió d'esclaus, encara que a menor escala. Els europeus al Congrés d'Aix-la-Chapelle el 1818 van discutir possibles represàlies. El 1824 una flota britànica sota l'almirall Sir Harry Neal va bombardejar Alger. L'activitat de Corsair amb seu a Alger no va cessar del tot fins que França va conquerir l'estat el 1830. [14] El 2007, el govern va començar a

Esclaus
Esclaus barbarescs
Vegeu també: Comerç d'esclaus àrabs i comerç d'esclaus barbarescs

Segons Robert Davis, entre 1 milió i 1,25 milions d'europeus van ser capturats per pirates barbarescs i venuts com a esclaus al nord d'Àfrica i l'Imperi Otomà entre els segles XVI i XIX. [26]No obstant això, per extrapolar els seus números, Davis assumeix que el nombre d'esclaus europeus capturats pels pirates barbarescs van ser constants durant un període de 250 anys, afirmant:

No hi ha registres de quants homes, dones i nens van ser esclavitzats, però és possible calcular aproximadament el nombre de captius frescos que s'haurien necessitat per mantenir les poblacions estables i reemplaçar aquells esclaus que van morir, van escapar, van ser rescatats o convertits a l'Islam. Sobre aquesta base es creu que al voltant de 8.500 nous esclaus van ser necessaris anualment per reposar nombres - al voltant de 850.000 captius al llarg del segle de 1580 a 1680. Per extensió, durant els 250 anys entre 1530 i 1780, la xifra podria haver estat fàcilment tan alta com 1.250.000. [3] [3]

Mercat d'esclaus a Alger, 1684

Els números de Davis han estat qüestionats per l'historiador David Earle, que va dir dels números de Davis "Les seves xifres sonen una mica esquivades i crec que pot ser exagerant" i va advertir que la veritable imatge dels esclaus europeus està ennuvolada pel fet que els corsaris també van prendre blancs no cristians de l'est d'Europa i negres de l'àfrica occidental. [3] [3]

A més, el nombre d'esclaus negociats era hiperactiu, amb estimacions exagerades que es basen en anys punta per calcular mitjanes durant segles sencers, o mil·lennis. Per tant, hi va haver àmplies fluctuacions interanuals, sobretot en els segles XVIII i XIX, donades les importacions d'esclaus, i atès que, abans de la dècada de 1840, no hi ha registres consistents. L'expert de l'Orient Mitjà, John Wright, adverteix que les estimacions modernes es basen en càlculs enrere de l'observació humana. [28] [28]

Aquestes observacions, a finals de la dècada de 1500 i principis de 1600 observadors, representen al voltant de 35.000 esclaus cristians europeus celebrats durant aquest període a la costa de barbarescia, a través de Trípoli, Tunísia, però sobretot a Alger. La majoria eren mariners (particularment els que eren anglesos), portats amb els seus vaixells, però altres eren pescadors i pobres vilatans costaners. No obstant això, la majoria d'aquests captius eren persones de terres properes a l'Àfrica, especialment Espanya i Itàlia. [29] [29]

Des de les bases de la costa de barbarescia, el nord d'Àfrica, els pirates barbarescs van atacar vaixells que viatjaven pel Mediterrani i al llarg de les costes nord i oest d'Àfrica, saquejant la seva càrrega i esclavitzar les persones que capturaven. Des d'almenys 1500, els pirates també van dur a terme incursions al llarg de les ciutats costaneres d'Itàlia, França, Espanya, Portugal, Anglaterra, Els Països Baixos i tan lluny com Islàndia, capturant homes, dones i nens. En algunes ocasions, assentaments com Baltimore , Irlanda van ser abandonats després de l'atac, només sent reassentats molts anys més tard. Entre 1609 i 1616, Anglaterra només tenia 466 vaixells mercants perduts contra pirates barbarescs. [30] El 2007, el govern va començar a

Esclaus cristians a Alger, principis del segle XIX

Els captius sovint patien de privatització en viatges al nord d'Àfrica si es prenien a distància. Els que van sobreviure als viatges sovint es van veure obligats a caminar per la ciutat, ja que van ser portats a subhastes d'esclaus. Els esclaus solien haver de romandre des de les vuit del matí fins a les dues de la tarda mentre els compradors els veien. Després va arribar la subhasta, on els vilatans s'oferirien als captius que volien comprar i un cop acabada això, el governador d'Alger (el Dey) va tenir l'oportunitat de comprar qualsevol esclau que volia pel preu que es venien a la subhasta. Durant les subhastes els esclaus es veuran obligats a córrer i saltar per mostrar la seva força i resistència. Després de la compra, els captius o bé serien retinguts per rescatar, o ser posats a treballar. Els esclaus van ser utilitzats per a una àmplia varietat de llocs de treball, des del treball manual dur fins a les tasques domèstiques (el treball assignat a la majoria de les dones esclaves). A la nit els esclaus van ser posats en presons anomenades'bagnios'(derivades de la paraula italiana "bagno" per al bany públic, inspirada en l'ús dels turcs dels banys romans a Constantinoble com a presons),que sovint eren calents i amuntegats. No obstant això, aquests bagnios van començar a millorar al segle XVIII. Alguns bagnios tenien capelles, hospitals, botigues i bars gestionats per captius, encara que aquestes comoditats eren poc freqüents. No,no, no, no.

Esclaus de galeres
Vegeu també: Esclau de la galera

Conquesta de Tunísia per Carles V i alliberament d'esclaus de la galera cristiana el 1535

Tot i que les condicions en bagnios eren dures, eren millors que les suportades pels esclaus de la galera. La majoria de les galeres barbaresces eren al mar durant uns vuitanta o cent dies a l'any, però quan els esclaus assignats a ells estaven a terra, es van veure obligats a fer treballs manuals durs. Hi va haver excepcions: "els esclaus de la galera del sultà otomà a Constantinoble estarien permanentment confinats a les seves galeres, i sovint servien termes extremadament llargs, amb una mitjana d'uns dinou anys a finals del segle XVII i principis del XVIII. Aquests esclaus poques vegades van baixar de la galera, però hi van viure durant anys." [32] Durant aquest temps, els remers van ser encadenats i encadenats on es van asseure, i mai se'ls va permetre sortir. Dormir (que era limitat), menjar, defecació i micció va tenir lloc al seient al qual van ser encallats. Normalment hi havia cinc o sis remers a cada rem. Els supervisors caminarien d'anada i tornada i els esclaus fuet consideraven que no estaven treballant prou dur.

Bombardeig francès d'Alger per l'Almirall Dupperé, 13 de juny de 1830

L'escut d'Almuñécar,que mostra els caps turbants de tres pirates barbarescs flotant al mar, va ser concedit a la ciutat pel rei Carles V el 1526.

Famosos corsaris barbarescs

Segons l'historiador Adrian Tinniswood, els corsaris més notoris eren els renegats europeus que havien après el seu ofici com a corsaris, i que es van traslladar a la costa de barbarescia durant el temps de pau per seguir el seu comerç. Aquests marginats, que s'havien convertit a l'Islam, van portar coneixements navals actualitzats al negoci de la pirateria, i van permetre als corsaris fer incursions d'esclaus de llarga distància tan lluny com Islàndia i Terranova. [2] L'infame corsari Henry Mainwaring, que inicialment era advocat i caçador de pirates, més tard va tornar a casa per un perdó reial. Mainwaring més tard va escriure un llibre sobre la pràctica de la pirateria a la Mediterrània, titulat encertadament el Discurs dels Pirates. En el llibre, Mainwaring va esbossar mètodes potencials per caçar i eliminar la pirateria. [2] [2]

Germans barbarescossa

Oruç barbarescossa

Article principal: Aruj

Els corsaris més famosos del nord d'Àfrica van ser els germans Albanesos/GrecsOruçi H?z?r Hayreddin. Ells, i dos germans menys coneguts es van convertir en corsaris barbarescs al servei de l'Imperi Otomà; Se'ls anomenava barbarescosses (italià per barba vermella) després de la barba vermella d'Oruç, la més gran. Oruç va capturar l'illa de Djerba per a l'Imperi Otomà en 1502 o 1503. Sovint va atacar territoris espanyols a la costa del nord d'Àfrica; Durant un intent fallit el 1512 va perdre el braç esquerre per una pilota de canó. La barbarescie més gran també va anar en un enrenou a través d'Alger el 1516, i va capturar la ciutat amb l'ajuda de l'Imperi Otomà. Va executar el governant d'Alger i tothom que sospitava que s'oposaria a ell, inclosos els governants locals. Finalment va ser capturat i assassinat pels espanyols el 1518, i posat en exhibició.

H?z?r Hayreddin barbarescossa

Article principal: Hayreddin barbarescossa

Almirall otomà Hayreddin barbarescossa

Oruç, basat principalment en terra, no era el més conegut de les barbarescosses. El seu germà petit H?z?r (més tard anomenat Hayreddin o Kheir ed-Din) era un corsari més tradicional. Era un enginyer capaç i parlava almenys sis idiomes. Es va posar els cabells del cap i la barba amb henna per enrogiment com el d'Oruç. Després de capturar moltes àrees costaneres crucials, Hayreddin va ser nomenat almirall en cap de la flota del sultà otomà. Sota el seu comandament, l'Imperi Otomà va ser capaç d'obtenir i mantenir el control de la Mediterrània durant més de trenta anys. barbarescos H?z?r Hayreddin Paixà va morir el 1546 d'una febre, possiblement la pesta.

Capità Jack Ward

Article principal: Jack Ward

El corsari anglès Jack, o John, Ward va ser anomenat més enllà del dubte el major que mai va salpar d'Anglaterra per l'ambaixador anglès a Venècia. Ward va ser una privada de la reina Elisabet durant la seva guerra amb Espanya; Després del final de la guerra, es va convertir en un corsari. Amb alguns associats va capturar un vaixell al voltant de 1603 i el va navegar a Tunísia; ell i la seva tripulació es van convertir a l'Islam. Va tenir èxit i es va fer ric. Va introduir vaixells de tipus quadrat fortament armats, utilitzats en lloc de galeres, a l'àrea del nord d'Àfrica, una raó important per al futur domini de la barbarescie de la Mediterrània. Va morir de pesta el 1622.

Sayyida al-Hurra (A prop de Al-Hurra)
Article principal: Sayyida al Hurra

Sayyida al-Hurra era una dona clergue musulmana, comerciant, governadora de Tetuan, i més tard esposa del sultà del Marroc. [35] Vanéixer al voltant de 1485a l'Emirat de Granada, peròes va veure obligada a fugir al Marroc quan era molt jove per escapar de la Reconquesta. Al Marroc, va reunir una tripulació en gran part de moros exiliats, i va llançar expedicions pirates contra Espanya i Portugal per venjar la Reconquesta, protegir el Marroc dels pirates cristians, i buscar riqueses i glòria. Va cofundar els Corsaris barbarescs amb els seus aliats els germans barbarescossa. Sayyida al-Hurra es va fer rica i prou coneguda perquè el sultà del Marroc, Ahmad al-Wattasi, la convertís en la seva reina. No obstant això, es va negar a casar-se a la seva capital de Fes, i no es casaria sinó a Tetuan, de la qual era governadora. Aquesta va ser la primera i única vegada en la història que un monarca marroquí s'havia casat lluny de la seva capital.

Altres famosos corsaris barbarescs

Mulai Ahmed er Raisunis Seu a Tànger, Marroc.

Mulai Ahmed er Raisuni, l'últim dels Pirates barbarescs.

Kemal Reis (c. 1451–1511)
Gedik Ahmed Paixà (mort el 1482)
Sinan Reis (mort el 1546)
Piri Reis (mort el 1554 o 1555)
Turgut Reis (1485-1565)
Sinan Paixà (mort el 1553)
Kurto?lu Muslihiddin Reis (1487–c. 1535))
Kurto?lu H?z?r Reis
Salih Reis (c. 1488–1568)
Seydi Ali Reis (1498–1563)
Piyale Paixà (c. 1515–1578)
Raïs Hamidou (1773–1815)
Uluç Ali Reis (1519-1587)
Ali Bitchin (c. 1560–1645)
Simon de Danser o Simon Reis (c. 1579–c. 1611)
Ivan-Dirkie de Veenboer o Sulayman Reis (mort el 1620)
Murat Reis el Vell (c. 1534–1638)
Jan Janszoon o Murat Reis el Jove(c. 1570–després de 1641)

En la ficció

El Quattro Mori ("Quatre moros") de Pietro Tacca; Livorno, Itàlia

Corsaris barbarescs són protagonistes a Le pantere di Algeri (les panteres d'Alger) d'Emilio Salgari. Van aparèixer en altres novel·les destacades, incloent Robinson Crusoe de Daniel Defoe, El comte de Monte Cristo d'Alexandre Dumas, père, El vent en els salzes de Kenneth Grahame, El falcó marí i l'espasa de l'Islam de Rafael Sabatini, El captiu algerí de Royall Tyler, Mestre i Comandant de Patrick O'Brian, el Cicle Barroc de Neal Stephenson, El tambor caminant de Louis Lamour, Doctor Dolittle per Hugh Lofting, Corsair de Clive Cussler i Angélique a barbarescy per Anne Golon. Miguel de Cervantes, l'autor espanyol, va ser captiu durant cinc anys com a esclau en el bagnio d'Alger, i va reflectir la seva experiència en alguns dels seus escrits ficticis (però no directament autobiogràfics), incloent el conte del captiual Quixot , les seves dues obres ambientades a Alger, El Trato de Argel i Los Baños de Argel i episodis en diverses altres obres. A l'òpera Die Entführung aus dem Serail de Mozart, dues dames europeessón descobertes en un harem turc, presumiblement capturat per corsaris barbarescs. L'òperade Rossini L'Italiana a Algeri es basa en la captura de diversos esclaus de corsaris barbarescs liderats per l'ant d'Alger.

Una de les característiques estereotipades d'un pirata com es retrata en la cultura popular, el pegatocular , podria haver estat parcialment derivat del corsari àrab Rahmah ibn Jabir al-Jalahimah, que portava un pegat després de perdre un ull en la batalla al segle XVIII. [37] El 2007, el govern va començar a

Vegeu també

Pirateria albanesa
Pirateria anglo-turca
Comerç d'esclaus barbaresc
Tractats de barbarescia
Belleses circassianes
Preu mitjà per nit
Punts de vista islàmics sobre l'esclavitud
Hotel de 4 estrelles
Llista de setges i desembarcaments otomans
Morisco
Guerres otomà-habsburg
Armada otomana
República de Bou Regreg
Preu mitjà per nit
Esclavitud a l'Imperi Otomà
Segrestos turcs
Relacions Marroc-Estats Units

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: barbarescy Corsairs

Notes

^ Jump up to:Un b c Robert Davis (2011-02-17). "Esclaus britànics a la costa de barbarescia". bbc.co.uk. [Consulta: 27 març 2019].
^ Jump up to:Un b c d e Ressenya de Pirates of barbarescy per Ian W. Toll, New York Times, 12 desembre 2010
^ Jump up to:Un b c Carroll, Rory; corresponsal, Àfrica (2004-03-11). "El nou llibre reobre vells arguments sobre les incursions d'esclaus a Europa". El Guardià. Issn 0261-3077. [Consulta: 11 desembre 2017].

^ Conlin, Joseph R. El passat americà: Una enquesta de la història d'Amèrica, Volum I: A 1877. Modifica la puntuació: 206
^ El 2015 va ser el primer a fer-ho. El 1997, el govern de barbarescia va ser un dels primers a fer-ho, i va ser un dels primers a fer-ho. Exploracions en Història Econòmica. 58: 107–124. Doi:10.1016/j.eeh.2015.03.002.
^ Pryor (1988), pàg.
^ Tucker, Spencer C. (2014-06-11). L'Enciclopèdia de les Guerres de la República Americana Primerenca, 1783-1812: Una història política, social i militar [3 volums]: Una història política, social i militar. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1
^ Tucker, Spencer C. (2014-06-11). L'Enciclopèdia de les Guerres de la República Americana Primerenca, 1783-1812: Una història política, social i militar [3 volums]: Una història política, social i militar. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1
^ Roberts, Priscilla H. i Richard S. Roberts, Thomas Barclay (1728–1793: Cònsol a França, Diplomàtic a barbarescy, Lehigh University Press, 2008, pp. 206–223.
^ El 1997, el Departament d'Història de l'Estat vaser un dels primers a fer-ho. Departament d'Estat dels EUA.[Consulta: 17 desembre 2007].
^ Esclaus cristians, mestres musulmans: esclavitud blanca a la Mediterrània, la costa barbaresca i Itàlia, 1500-1800. Robert Davis (2004). ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 1,
^ [Consulta: 3 novembre 2009]. Pirates jueus del Carib. Àncora. Modifica la teva reserva web ? 4,0 4,1 4,2 4,3 4,4 4,4 4,4 4,4 4,5 4,6 4,6 4,6 4,6 4,6 4,6 [Consulta: 2 maig 2010].
^ Plaut, Steven (15 d'octubre de 2008). "Posar l'Oy de nou en 'Ahoy'". [Consulta: 27 març 2010]. [1][2][3] Arxivat 2013-11-10 a la Wayback Machine
^ Jump up to:Un b c d Chisholm, Hugh, ed. (1911). "Pirates barbarescs" . Encyclopædia Britannica (11a ed.). ?1,0 1,1 1,

^ Syed, Muzaffar Husain; Akhtar, Syed Saud; Usmani, B. D. (14-09-2011). Història concisa de l'Islam. Vij Llibres Índia Pvt Ltd. ISBN9789382573470.
^ Comissió de Sa Majestat, Documents estatals (1849). Rei Enric el Vuitè Volum 10 Part V Correspondència Estrangera 1544-45. Londres.
^ Mercati, Angelo (1982). Saggi di storia e letteratura, vol. II. Roma.
^ John B. Hattendorf i Richard W. Unger (2003). Guerra al mar a l'edat mitjana i el Renaixement. Boydell Premsa.
^ "Els comentaris del comissari sobre un esborrany d'estudi de Bernardino Poccetti". El Museu Britànic.
^ "Palau Pitti".
^ Jump up to:Un B [1444: 19 desembre 2012]. Senyors del Mar: Una història dels corsaris barbarescs. Londres.
^ Ekin, Des (2006). El poble robat - Baltimore i els pirates barbarescs. Jordi. ? 8,0 8,1 8,2 8,3 8,4 8,4 8,4 8,4 8,6 8,6 8,6 8,6 8,6 8,6 8,6 8,6
^ "Articles de pau i comerç entre ... Carles II ... i el ... Senyors els Bashaw, Dey, Aga, Divan, i els governs de la ... regne de Trípoli conclòs per Sir John Narbrough ... el primer dia de maig de 1676". Universitat de Michigan.
^ Jump up to:Un B Peter Madsen, "esclaus danesos a barbarescia", Islam a la Conferència Europea de Literatura, Dinamarca Arxivat 10 novembre 2014, a la Wayback Machine
^ El 2005, Michael B. va ser un dels primers a fer-ho. "L'Orient Mitjà i la fabricació dels Estats Units, 1776-1815". [Consulta: 18 desembre 2007].
^ Davis, Robert. Esclaus cristians, mestres musulmans: esclavitud blanca a la Mediterrània, la costa barbaresca i Itàlia, 1500-1800. [4] [4]
^ "Quan els europeus eren esclaus: La investigació suggereix que l'esclavitud blanca era molt més comú del que es creia anteriorment" Arxivat 2011-07-25 a la Wayback Machine, Research News, Ohio State University
^ L'any 2007 va ser un dels primers a fer-ho. ? «Comerç d'esclaus transsaharians». Routledge.
^ (17 de febrer de 2011). "Esclaus britànics a la costa de barbarescia". Bbc.
^ Rees Davies, "Esclaus britànics a la costa de barbarescia", BBC, 1 juliol 2003
^ Definició de "bagnio" del Free Merriam-Webster Dictionary. S'hi va accedir el 23 de febrer de 2015
^ Ekin, Des (2006). El poble robat - Baltimore i els pirates barbarescs. Jordi. Modifica la puntuació: 187. ? 8,0 8,1 8,2 8,3 8,4 8,4 8,4 8,4 8,6 8,6 8,6 8,6 8,6 8,6 8,6 8,6
^ Entre Venècia i Istanbul : paisatges colonials a la Grècia moderna primerenca. Davies, Siriol., Davis, Jack L. [Princeton]: Escola Americana d'Estudis Clàssics d'Atenes. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 OCLC 126229997.CS1 maint: others (link)
^ Capponi, Niccolò. (2007). Victòria d'Occident : el gran xoc cristià-musulmà a la batalla de Lepano (1r Da Capo Press ed.). ?1,0 1,1 1,2 1,3 1,3 1, ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1, OCLC86222610.
^ Mernissi, Fàtima (30 de juliol de 1997). Les reines oblidades de l'Islam. Univ de Minnesota Press. Modifica la teva reserva en català. ? 3,0 3,1 3,2 3,3 3,4 3,4 3,4 3,4 3,4 3,5 3,6 3,6 3,6 3,6 3,6
^ Parc, Thomas Kerlin; 2006: Boum, Aomar(2006). Diccionari històric del Marroc. La premsa d'espantaocells, Inc. p. 317. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6
^ Charles Belgrave (1966), La Costa Pirata, p. 122, George Bell & Sons

Referències

Clissold, Stephen. 1976. "Christian Renegades i barbarescy Corsairs." Història Avui 26, núm. Resums històrics.
Davis, Robert C., Esclaus Cristians, Mestres Musulmans: Esclavitud Blanca a la Mediterrània, Costa De barbarescia, i Itàlia, 1500-1800. Palgrave Macmillan, Nova York. ? 2,0 2,1 2,2 2,3 2,3 2,4 2,4 2,5 2,5 2,6 2,6 2,6 2,6 2,6 2,6
Comte, Peter. Les guerres pirates. Jordi. 2003
Forester, C. S. Els Pirates barbarescs. Casa a l'atzar. 1953
Konstam, Angus Una història de pirates.
Kristensen, Jens Riise, barbarescy To i Fro Ørby Publishing. 2005.
Leiner, Frederick C. The End of barbarescy Terror: Guerra dels Estats Units de 1815 contra els Pirates del Nord d'Àfrica. Oxford Premsa Universitària, Oxford. 2006
Lambert, Frank. Les guerres barbaresces: la independència dels Estats Units en el món atlàntic. Hill & Wang, 2005JJos [Consulta: 23 gener 2014]. 1979. "Capità John Ward: Pirata". Història Avui 29, núm. Modifica la seva reserva web
Matar, Nabil. 2001. "Els corsaris barbarescs, el rei Carles I i la Guerra Civil." Segle XVII16, núm. Modifica la teva reserva web
Pryor, John H., Geografia, Tecnologia i Estudis de Guerra en la Història Marítima de la Mediterrània, 649-1571. ?1,0 1,1 1,2 1, ? 7,0 7,1 7,2 7,3 7,4 7,4 7,4 7,6 7,6 7,6 7,6 7,6 7,6 7,6 7,6 7,6
Severn, Derek. "El bombardeig d'Alger, 1816." Història avui 28, n 1 (1978); Modifica la teva reserva web
Silverstein, Paul A. 2005. "Els nous barbarescs: pirateria i terrorisme a la frontera del nord d'Àfrica." CR: La nova revisió centenària 5, n núm. Modifica la teva reserva web
Travers, Tim, Pirates: Una història. Tempus Publishing, Gloucestershire. 2007.
Navega mundial
A les costes de Trípoli: El naixement de la Marina dels EUA i marines. —Annapolis, MD : Premsa de l'Institut Naval, 1991, 2001.

Lectures addicionals

Clark, G. N. "Els corsaris barbarescs al segle XVII." Cambridge Historical Journal 8#1 (1944): 22-35. en línia.
Gawalt, Gerard W. "Amèrica i els pirates barbarescs: una batalla internacional contra un enemic no convencional." (Biblioteca del Congrés, 2011) en línia.
Londres, Joshua E. Victòria a Trípoli: Com la guerra d'Amèrica amb els Pirates barbarescs va establir la Marina dels EUA i va donar forma a una nació. Nova Jersey: John Wiley & Sons, Inc., 2005. ? 2,0 2,1 2,2 2,3 2,3 2,4 2,4 2,5 2,5 2,5 2,6 2,6 2,6 2,6 2,
Sofka, James R. "La idea jeffersoniana de la seguretat nacional: el comerç, l'equilibri atlàntic del poder, i la guerra de barbarescia, 1786-1805." Història Diplomàtica 21.4 (1997): 519–544. en línia
Turner, Robert F. "President Thomas Jefferson and the barbarescy Pirates." a Bruce A Elleman, et al. eds. Pirateracy and Maritime Crime: Historical and Modern Case Studies (2010): 157–172. en línia
Adrian Tinniswood, Pirates de barbarescia: Corsaris, Conquestes i Captivitat a la Mediterrània del segle XVII, 343 pp. Riverhead Books, 2010. ? 3,0 3,1 3,2 3,3 3,4 3,4 3,4 3,4 3,5 3,5 3,6 3,6 3,6 3,6 3,6 NY Times revisió
Blanc, Joshua M.Pirateria i Dret a la Mediterrània otomana (Stanford University Press, 2017). ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6 1,6
White Gold: L'extraordinària història de Thomas Pellow i un milió d'esclaus europeus del nord d'Àfrica per Giles Milton (Sceptre, 2005)
Zacks, Richard. La costa pirata: Thomas Jefferson, els primers marines i la missió secreta de 1805 Hyperion, 2005. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,5 1,6 1,6
Esclaus cristians, mestres musulmans : esclavitud blanca a la Mediterrània, costa de barbarescia, i Itàlia, 1500-1800 per Robert C. Davis. ?1,0 1,1 1,2 1,3 1,3 1,5 1,5 1,6 ? 4,0 4,1 4,2 4,3 4,4 4,4 4,4 4,4 4,4 4,5 4,6 4,6 4,6 4,6 4,
Pirateria, esclavitud i redempció: Narracions de captivitat barbaresca de l'Anglaterra moderna primerenca per D. J. Vikus (Columbia University Press, 2001)
El poble robat: Baltimore i els pirates barbarescs per Des Ekin ISBN 978-0-86278-955-8
Esquelets a la Zahara: Una veritable història de supervivència de Dean King, ISBN 0-316-15935-2
Oren, Michael. Les trobades americanes primerenques a l'Orient Mitjà, en el poder, la fe i la fantasia. El 2007, norton.
Arrenca, Max (2002). Les guerres salvatges de la pau: petites guerres i l'ascens del poder nord-americà. Nova York: Llibres bàsics. ? 2,0 2,1 2,2 2,3 2,3 2,4 2,4 2,5 2,5 2,6 2,6 2,6 2,6 2,6 2,6
Lambert, Frank. Les guerres barbaresces. Nova York: Hill i Wang, 2005.
Whipple, A. B. C. A les costes de Trípoli: El naixement de la Marina dels EUA i marines. Bluejacket Books, 1991. ? 2,0

2,1 2,2 2,3 2,3 2,4 2,4 2,5 2,5 2,5 2,5 2,

Enllaços externs

[1444, 1996) va ser un dels primers a fer-ho. "Jefferson contra els pirates musulmans". Diari de la ciutat. [Consulta: 28 març 2007].
Cavallers Hospitaller de Sant Joan - Orde de Sant Joan de Jerusalem Malta
Els Pirates barbarescs
Un nou llibre reobre vells arguments sobre les incursions d'esclaus a Europa
Guerra barbaresca
Les guerres barbaresces a la Biblioteca Clements: Una exposició en línia sobre les guerres barbaresces amb imatges i transcripcions de documents primaris de l'època.
Guerres barbaresces americanes

Amagar

Corsaris barbarescs